

Дни за обичане

Симеон Аспарухов

Дни за обичане

© Симеон Аспарухов, автор

© Светослава Мадарова, фотограф на корицата

© Веси Пенкова, художник

© Фабрика за книги, импринт на БГкнига ЕАД

Осигурявайки професионални услуги от целия издателски и книготърговски цикъл, БГкнига не се намесва в творческата свобода на авторите на импринтните издания, излизащи под логото „Фабрика за книги“.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде използвана, копирана, сканирана и разпространявана в електронен вид без писменото разрешение на издателя.

ISBN: 978-619-230-011-1

Дни за обичане

Симеон Аспарухов

София,
2017 г.

На приятелите ми

~и да шепнем
ще ни чуят
ако казваме
истината~

ПРЕДГОВОР

„ЖИВЕЯ“ Е СИНОНИМ НА „ОБИЧАМ„

ДНИ ЗА ОБИЧАНЕ” - СИМЕОН АСПАРУХОВ

Книгата, която държите в ръцете си, е една вселена. Родена от хаоса на един Разхвърлян ум, този на Симеон Аспарухов. Избухване на супернова, събрала в себе си всичко, което придава значение и цвят на живота. Симбиоза от различни видове изкуства, калейдоскоп, създаден от многообразен и истински творец, проправящ пътища към душите на хората. Тук няма само поезия, има и музика, и картини, и уловени мигове. Думите са само част от пъзела на живота, който всъщност е идеално подреден именно в своята разхвърляност и разказан чрез слово.

В „Дни за обичане“ има светове от смисъл, истини, пречупени през призмата на очите на душата. Авторът задава въпроси, чиито отговори всички ние търсим - Кои са дните за обичане? Кой е правилният път? Къде е вярата? Жива ли е надеждата? Как се обича? И пишейки себе си, дава своя отговор:

А щом те открия
ще знам,
че живея
в дни от онези,
които наричаме
дни за обичане...

Отговор, съдържащ се в намирането на другия, в смисъла на глагола „обичам“, в случването на обичането, в действието. Защото отговорът на всеки въпрос е любов. Всъщност това е книга, която ни учи как да обичаме и как да живеем. Симеон Аспарухов ни казва, че „живея“ е синоним на „обичам“.

Да, и тази истина, и всичко важно на този свят вече е казано чрез силата на изкуството, по един или друг начин. Но тази книга доказва и друго – важно е как ще го кажеш, така че да те чуят, как ще покажеш пътя към истината на другите. Симеон е намерил своя начин и ще бъде чут:

и да шепнем
ще ни чуят
ако казваме
истината

Шепотът на Симеон е част от неговото изкуство да докосва душите. С искреност и саморазказване с думи, звучащи с мелодията на живота и идващи направо от сърцето му, побиращо света. Шепот, който да чуем като вик за събуждане и да отворим очите си за истината, че всичките ни оставащи дни трябва да превърнем в дни за обичане.

Ива Спиридонова, редактор

ДНУ...

ОТКРОВЕНО

не скачам с бърнджи
а някога толкова исках
не харесвам коли
признах си и не устисках
не мога да смятам
даже с прости числа
математиката ме плаши
гръмотевиците са страшни
ако оплешивея ще страдам
на равно спъвам се падам
харесвам дни с неизвестни
на непознати да съм полезен
плановете да не чертая
мъките чужди да опознавам
да не ходя на работа искам
въпросителни да не ме стискат
да отпивам от чаша със вино
всичко да е някакси обратимо
да не стоя на течение
да не поддавам на увлечения
с усмивка все да оставам
и пред прегръдки недадени
без интерес от продажби
да броя черни сажди
съм устроен обикновено
човешкото в мен и ранено
присмива се на палача
колкото и душата да плаче

СЪВЕТ

живейте будно
с маски долу
бъдете чудни
ако ще и голи
и не е трудно
да се вдишва
в чужда лудост
да се впишеш
с поглед само
да я нарисуваш
щом е с прякост
ще си струва
ако има плам
отсъства драма
ако сме в срам
живеем а ни няма...

Аз

Разминавах се с много в живота
и не мислех как сам се ограбвам,
без рискове и участия във облози.
Дали точно това не ме смазваше?

Пилеех от младостта си и времето,
раздавах от тях всекиму произволно,
живеех леко и без обременености -
не на ръба и без излишни волности.

Това беше някога, остана в тогава.
И се наказвам за пропуснати срещи.
Вероятно тебе не съм разпознавал -
бездушен за твоя мах на предвестник.

Останахме аз и моите мисли по теб,
живеем далеко след младостта си.
Понякога вирам се и в силуетите.
И сега подминавам ги с глупостта си...

Избледняхме от навици.
Мечтаем все по-малко.
На болния взехме залька.
Обиждаме се на майка.
Броим чужди богатства.
Чупим пръсти заради титли.
Няма смисъл у братството.
Детството си подритваме.
За ръце не се държим вече.
Стопихме се в ежедневието.
Всички сълзи изтекоха.
Не създаваме впечатления.
Крецим: крадците хванете,
ако ние не сме във владение.
Завистта ума ни помете.
Кой уби глагола „живея“?

КРЪСТ

Срещаме пръсти
като се кръстим,
в тихи молитви -
заради кръста си.
Ругаем реликви,
тъпчем огньовете,
от страхове подтиквани -
в тъмното да не бродим.
По светло обикваме
с босо пристъпване,
в треви поникнали -
там само притихваме.
В какво се превърнахме,
щом така хулим?
После Бога прегръщаме,
съвестта да събудим...
Разплитаме пръсти,
спираме да се кръстим,
не знаем молитви -
само носим кръста си.

РЕЛИГИЯ

хора различни
разсъбличам
се с вас лично
и се наричаме
за съвсем близки
заради страсти
падаме най-ниско
не броим частите
душим за клюка
дишаме в навик
сгушени под улука
любовта бавим
очи през пръсти
хвърляме напосоки
да се прекръстим
без да се сочим
за да обичаме
нужни са двама
пак е събличане
Христа и исляма
не е безотговорно
когато обичаме
казвам повторно
без да отричам
разсечени от религии
засичаме ритъм
в противоречия и елегии
губиме смисъла
сега разсъбличам се
останал без цвят
и сега съм личност
пред целия свят
предизвиквам те

казвам стократно
нека издишае
злобата наобратно
да се вземем в ръце
не е противно
лице заставам в лице
това е градивност
продължавам да свалям
дрехи от себе си
и гол сега да остана
ще питам къде си
и какво от това
че съблякох се
че разказвам се
че съм тук и сега
някой все знае
как всичко свършва
искам да се покая
но любовта ме претърсва
и да събличам
дрехите всички от мен
винаги ще наричам
голотата като студеност
хора различни
разсъбличам
се с вас лично
и се наричаме
с имена утопични
скачате и сте различни
срещу които са всички
безличностни
искам само да кажа
обичайте и страшно да е
ако видите че прашно е
любов ли е - важно е...

НАСТОЯЩЕ

*** 1

Отчаяние от безплодие. Крещим
с викове, опустошаващи погледи.
От стерилитет акселерати рушим
в танц с хапове и венозни обреди.

*** 2

Метален вкус от глад за още деца.
Подхвърляме оръжия и химикали.
Дискриминираме цветовете на лица.
На своя Господ говорим брутално.

*** 3

Беглец – не. Свой съм сред бежанци.
До приятели по-избирателно стигаме.
Катастрофа сме, като овце без звънци.
Траур в непожелани срещи изливаме.

*** 4

В алчни ръце, догарящи оранжерии
налагат прехрана с псевдо-продукти.
Преляждам с лунатици, дали е мизерия?
Петното повърнато мое е и от мазут е.

*** 5

Снишавам се в страх зад оголени сгради,
не помня дали се намират на техни места.
Стъкло и бетон - колос от ръцете на млади
отсече и последната клонка зелени листа.

*** 6

Инвалидите заразяват здравето население.
Умъртвяват зора ни за света. Стоим без очи.
В луминисцентността на утро без отражения
не будим слънцето. А луната е неон без лъчи.

*** 7

Оплешивяват и птиците, глухи са. Спрели са -
загубили глас, газят в плитки реки от асфалти.
И оглозгани планински масиви. Разстреляни!
Дадени в клопка на оптичност, без варианти.

*** 8

Заблудени ли сме от пропагандните речи?
Губим ли къс от небето? Без своите крила
в нова световна война. Нека да ѝ попречим!
Питам ви аз: кога при нас ще започне мира?

ДУМИ

Хапем се с устойчиви фрази
най-угодни, бързи клишета,
с тях ние можем да мразим.
Но напразно бием с крошета,
опрени на догми и норми,
без сила на изказа - форми.
Нищо на никой не казващи
с пренавити думи - дразнещи.
Играем си до ново раздаване,
като гости в скучно предаване
и никой от другия не разбира,
думи за обич дали намира...

ВИДЯХ

Видях как се ражда човек,
видях и как се умира,
как живота ни е заплетен
и как с едно тупкане спира.

Видях радостта как идва,
после любовта как си отива.
Продължавам хора да виждам,
как заради нищо се сриват,

как света си смело отричат
и със себе си се надбягват,
забравили що е обичане -
сами стават, пак сами лягат.

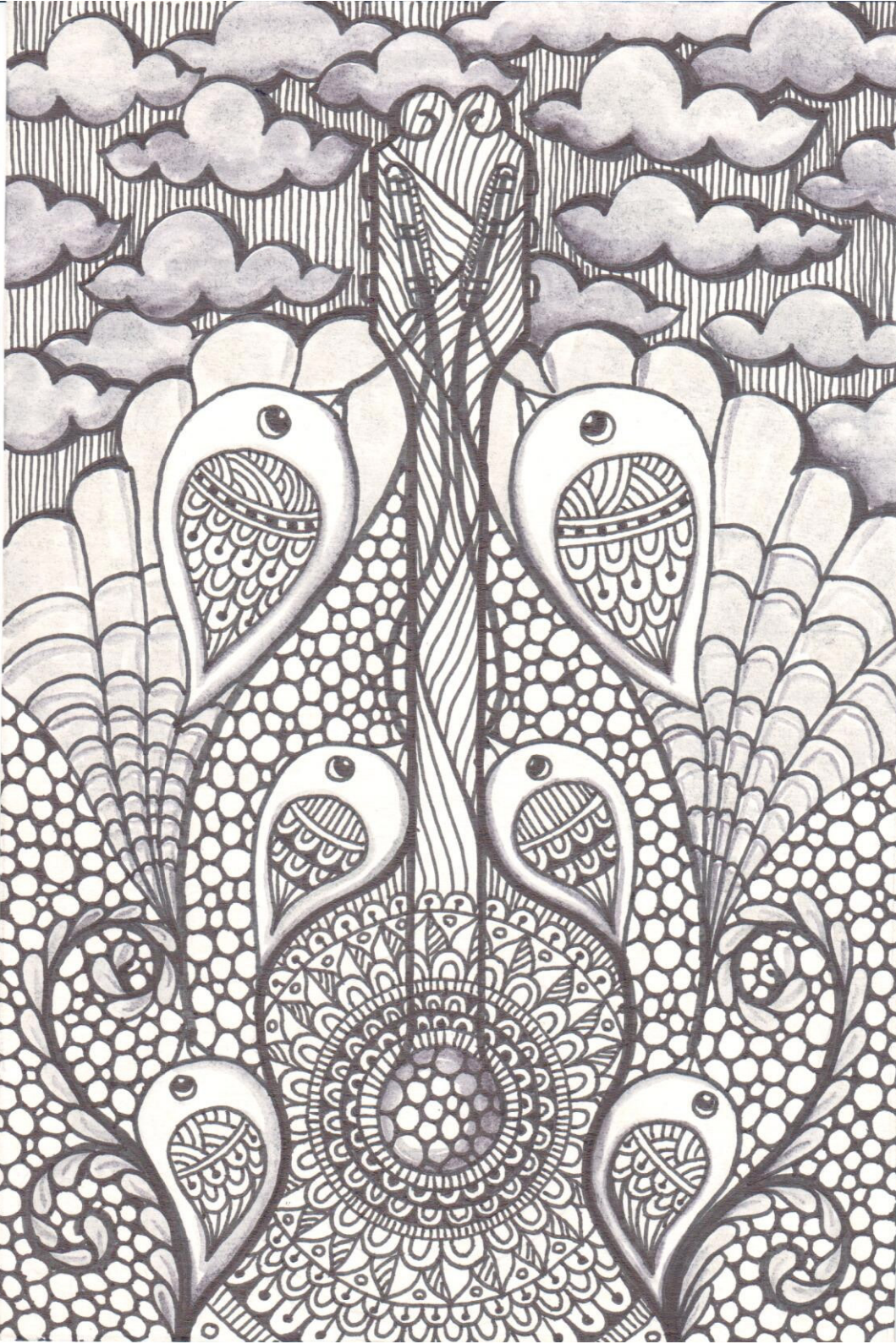
Накъде хукнахте през глава,
обърнете се - още има и други!
Разделете се с вашата суета -
не ги считайте просто за луди.

Човекът се ражда веднъж тук,
дългата разходка е само заблуда
и щом представяте се за други,
не бъдете ни най-малко учудени,

че времето някак ви е подминало.
Смърт не значи тяло изстинало,
а често е допуснатата грешка
от раздяла с всичко човешко.

ЛЪЖА

противодействия
неправомерности
в благоденствие
тъпча мерзости
болкоуспокоителни
заради заклинания
в дни мъчителни
не възклицавам
облагодетелстван
от живот лицемерен
пазя ревностно
всичко по пътя намерено
парад на авторитети
цапа стените ми
лъжливи приоритети
оцветяват лъжите ми
предсказания зад очи
изпепелени от зли езици
преобличам ги и не личи
мътното в стъклениците
нима дали и кога
ще преболедавам ли
а ако не опровергая
в живота да вярвам ли?

ВУК

Тревога съм.
Буреносно време.
Отчаяна морска вълна.
Несгода съм.
Дяволът да ме вземе.
Друг да ме прокълне.
Без струни, без гриф
меланхолия. Бреме!
В чужди ръце съм съдба.
И някак полужив
света възприемам,
без да е моя борба.
В облак съм,
мъгла от сиви кристали.
Смъртта мрежи плете.
Не съм в мой сън -
вкусът тук е метален.
Не помня как да летя.

*¡DESPUÉS!*¹

Животът изведнъж ме настига,
а там още не съм пристигнал...
Бъдеще отминало съм - застивам,
сила единствено да живея имам.
Заклучен в адрес без да разбирам
в ключалката докога да се взирам
и сега в свят от любов не ще сливам
бъдеще-минало в настояще-небивало...

1. después - после, след това (исп.ез.)

с хиляди птиците
нападайки рязко
кълвящи зеници
болката стряскаха
на очите си легнах
напълно затворени
в мъка прогледнах
пръстта проговори:
че сме отражение
на всяко изказване
и че няма видения
в покоя покани ме
реших там да остана
да дам своя отговор
ръцете си да поставя
в смъртта и да пробвам
как е на тъмно отдолу
без да мисля за връщане
след милионни завои
в още едно преобръщане...

СЪРЦЕ

Ако надеждата
е отишла далече
и омърсено е
от набези на човеци,
ако зад пепел
от огън се скрие,
ще взимате ли
от сърцето и вие?

Ще позволите ли
тук още да бие
или за вас това
сега не е важно,
ако няма да виждате
в удари как гние,
опустошено от
последната кражба?

ДИАГНОЗА

без дъх се усмихвам
насълзявам очите
беззвучно затихвам
пулсът бие страните
потъвам най-високо
падам в буквите там
сирак пред пастрока
ням зад думите сам
посрещам различното
и бъдещето издишам
сякаш без личност съм
и болестта ме мирише
удавам се в мокрото
на дъното без хриле
изгарям без топлото
не намирам криле
сухи листа сгазвам
живот искам да дам
пътят си да опазя
как – все още не знам...

ОГЛЕДАЛО

тичам
повличам
бързам
търся се
бягам
надбягвам
препускам
спускам се
стигам
до там
където не всеки иска
където стои едно огледало
от самота разболяло се

гледам се
виждам
очите си
познаващи
признаващи
замръзнали
омръзнали
вцепенени са
от студено
и леност
която не всеки иска
когато застане пред огледало
и види живо тяло умряло

БЕЗ КЛЮЧ

Влязох отвън. Отвътре заключих.
Ще замълча тук, но много научих...
Преследвах лица - празни квартири ...
Загубени каузи, без смисъл турнири.

Диалози очаквах, чух само думи!
Дори не срещах очи помежду ни...
Влязох отвън. Отвътре заключих.
Ще замълча тук, но много научих...

Разкривах се пред ръце скръстени,
Блестяха чужди венчални пръстени...
Съвети потърсих, чух само думи!
Безизразни поздрави - ята куршуми...

Влязох отвън. Отвътре заключих.
Ще замълча тук, че много научих...
Дъждът мокреше, нагазвахме в кал.
На никого за другия не му беше жал...

Блестяха капки, а зад тях лицата се криеха!
Без грим, силуети залитаха, себе си триеха...
Влязох отвън. Отвътре с ключа си заключих.
Ще замълча тук и сега, наистина много научих...

Погледи в отражения, единствено там съзирах.
В локвите само изкривени усмивки намирах ...
Отвън влязох.Отвътре веднага заключих.
Защо да мълча? От срещи с хората много научих...

Погледнах накрая към себе си в огледалото,
с умито лице - непознатото, както в началото ...

ТАЙНА

Без цветовете си мога.
И без мечти да оставам.
Да скитам в късните доби,
след изгрева да си лягам.

Най-трудното да опитвам-
да подминавам познати,
по обед пъян да залитам,
сам да си шия крилата.

Да не казвам какво мисля,
да се преструвам на друг,
излишно да се потискам,
да не присъствам дори тук.

Без любов също мога.
Не да разисквам проблеми.
И гол да остана - пак мога.
Да плюя на всички промени.

Без чадър под дъжда да стоя.
Без пояс в морето да съм.
С рана в сърцето да построя,
път от миражи - фалшив сън.

В лъжи мога да се оплитам.
Да отегча някой. Да досадя!
Да рисувам, пея и да отлитам.
Винаги зная как да простя.

Забравям как ме обиждат,
как понасям жила и камшици,
гледам как само прииждат,
на ята - свободните птици...

Да понеса всичко - мога и знам.
Научих се тайните да заривам.
Но една много лична сега ще издам.
Без усмивка ли съм - значи загивам!

МНОГОТОЧИЯ

...свещи, фенери, цвете и вятър
на пръсти - лято по парапета
на първи ред, сякаш в театър
завъртам с палец тази планета

отблизо, нежност и музика свирят
мелодия в мене - едва се събира
надалеч, ноти с любов се разливат
Луната, този момент мой, разбира

необикновено нощно и тъжно е -
срутване, като влюбване в песен и
изживявам себе си - дължен съм
хладно е лятото... чакам те, Есен...

НАДЕЖДА

Проглеждаш невинно в най-бялото,
в светлината на подарен първи ден.
Растеш в хода на пътя към зрялост,
гонейки се с живота, дишащ опиянен.

Своето бяло дорисуваш с времето.
Кървиш от лъжите за тебе у него.
Багрите от ударите на бремето,
криеш в спомен и зад погубено его.

Накрая виждаш се само в онази
непотребност горчива останала
и добре, че някъде у себе си пазиш
жива надежда, за последното бяло...

ЖЕРТВИ

Къде сте вехти надежди,
несъществували спомени,
непродължили срещи,
и амбиции уговорени?

Къде сте погълнати знания,
оковани с човешката похот,
спящи слуги на мании,
глухи за шумове грохотни?

Всякога с действия никакви
подминаваме викове,
с врати за света затворени
все по-малко говорим.

Недвиждаме, недочуваме,
превърнахме се в мошеници,
еволюция на сбогуването -
сами виртуални отшелници...

ПЛЕТЕНИЦИ

Денят предхожда нощта,
а тя прохожда в сънища,
сънищата гложат деня,
когато се стапят илюзии.

Кривят и крадат времето,
защото то играе двулично
с животи и други различия,
посяли за себе си семето.

Закъснели да си простят
от студеното ръкостискане,
с подчертана изисканост
и издишани пошлости.

Дали са едни и същи,
когато не са намръщени,
дали са глухи и неми,
когато чужд дъх отнемат?

В деня отсъстват завеси,
нощта отлага прогреса.
Суетен живот, без финес -
плетеници от интереси.

Добрата дума се връща
за кратко прегръщане,
в едно земно завъртане,
при скръбните въглени,

при илюзиите от деня,
на нощта в предверията,
при сънищата пленени
и изгубеното доверие...

ТРАМВАЯТ

По релсите движи се, не бърза
и кашля трамваят ръждиво.
Натежават у него мисли жужащи,
натъпкани в хорски одежди.
Озърта се в градския шум,
пътя проправя си предпазливо.
Знае. Той не забравя.
С години събира толкова много надежди.
Спира на често. И постоянно.
Широко врати за всеки отваря.
Изслушва думи стотици неканени,
изпраща души незабравени.
"Остарявам". Приемащ, пред себе си само,
умее да проговаря.
Релсите гният под колелата му
и мокрят ги сълзи сподавяни.
Прибира се в късен нощен час,
към Луната тъжно поглежда.
Броено е времето до новия ден,
за сън в него място не позволява.
Надежди посрещнати от душите неканени –
той пак ще подрежда.
Трудно сили събира, за утре, когато
отново пътят пред него застава.

СУТРИН

Свистят ролетни щори с трясък нагоре.
Сръчни метли вдигат пушек пред двора.
Заспало просвирва мелодия от акордеона,
старият мъж посреща ранобудните хора.

От шахтите на паважа носят се пари,
асансьори скрибуцат, мръщят се светофари.
Нечие радио звучи в краен квартал,
тук-там клаксони подхващат нов рецитал.

Свраки и гълъби къпят се във вчерашни локви,
жени нагримирани, от пръски пазят своите рокли.
На топло мирише, на печива с намаслена коричка,
дребна старица - със закуски бута голяма количка.

От сън се надигат и бездомните кучета.
В школото баби заръки оставят на своите внучета.
Трополят подметки по измитите тротоари.
Сутрин е. Животът пак гали - и млади, и стари.

Слънцето крие се зад усмивка, от облак наднича,
свежест и утро ни спуска, в ярък плам ги облича,
а някой в леглото още „Привет, сутрин!“ изрича
на новия ден, който току що на земята дотича.

От маса на маса
възникват нови въпроси,
зададени от човеци,
които не просят.
В тържества, в помен
седим едни срещу други,
разсъбличаме спомени
и действаме грубо.
Препрочитаме занаяти,
крадем чужди фрази крилати,
демонстрираме кръста на шията
и късаме с недъзи и лична отминалост.
Можем и да се смеем.
И в сълзи да плуваме.
Все се преструваме,
че както мислим, така и живеем.
И ако някой с песен ни разтрепери,
цялата маса ще предложи решения
с по пет пръста разперени,
без вина, без прегрешения.

Нима е истина или просто украса?
Отражение на очи влюбени?
Какво остана на вашата маса?
Бяхте ли там или другаде?

НОЩ

Нощ босонога,
закъсняваща,
тича. Притичва.
Пада в прозорците.
През стъклата,
наднича.
С дъх заскрежаващ -
дървета заспали
повива.
В мъглата
насреща и - храбро
път си пробива.
Ръцете голи,
скришом,
под мантията си
протяга.
Карети със сънища
още -
разтревожено впряга.
Цели небето
със звезди от косите си -
пали ги.

Неподредени.
Високо ги вдига.
Луната - гали ги.
Вятърът ноти запява.
Фучи
и стряска сухи шубраци.
Котки разбягват се.
Самотно зъзнат -
само
улични знаци.

Танцувам,
покрай фенерите,
в жълто.
Люлеят ме пламъци.
Пилея се в есенни спомени.
Нощта води зима -
без намеци.

ВЪПРОСИ

Ако вдишвам от своята кожа
и неудобно за мен пак е в нея,
как мога да вярвам и в Бога,
щом затова и той ми се смее?
Избягвам ли на живота цвета,
показвам ли как се преструвам,
че толкова много обичам света,
а с мрачни краски него рисувам?
Докато измръзвам в заблуди
и се промъквам сред самота,
а съм неподвижен пред други,
ще се давя от гордост и суета.
И в опити обичта да потърся
ще мога ли някога да прегърна,
всичко ли ще е винаги мръсно,
в камък така ли ще се превърна?
Ако загубя се и остана без вяра,
дали и това ще е мое решение,
но ако в нищо вече не вярвам
къде да позная своето утешение?
Сякаш е най-добре да изчезна
преди всички мисли да случя,
далеч, в най-дълбоката бездна
и никой за мене да не научи.

СУЕТА

Настъпвам стари дати,
трия ги от календара -
натежали от обрати
след раздадени шамари.

Задрасквам ги и съм опарен
от всеки заблуждаващ ден
и ако храня се с кошмари -
не искам днес да съм роден.

ПРОМЕНИ

От днес така стоят нещата:
без мъдри съвети. Нетърсени.
Без сенки, скрити в огледалата.
С чиста съвест, от болки отърсена.

От днес загърбвам грозни вмешателства.
Разкривам себе си, само където обичам.
Плюя на гнева и елементарните доказателства.
Като дрипи от себе си, лъжата ще свличам.

И рязко да е, и неочаквано лудо и диво,
в съзнание пиша, паразити дълбоко заривам.
Искам за себе си състояние най-щастливо.
За да умея в живота си още любов да наливам...

ВЯТЪР

След горещ ден вятър да чуя, дочаках.
Долепя се, после бяга от мен. Отрезвява.
Танцува, играе, жегата гони. Дъжд закапа.
Всеки нов полъх вода е, праха ми отвява...

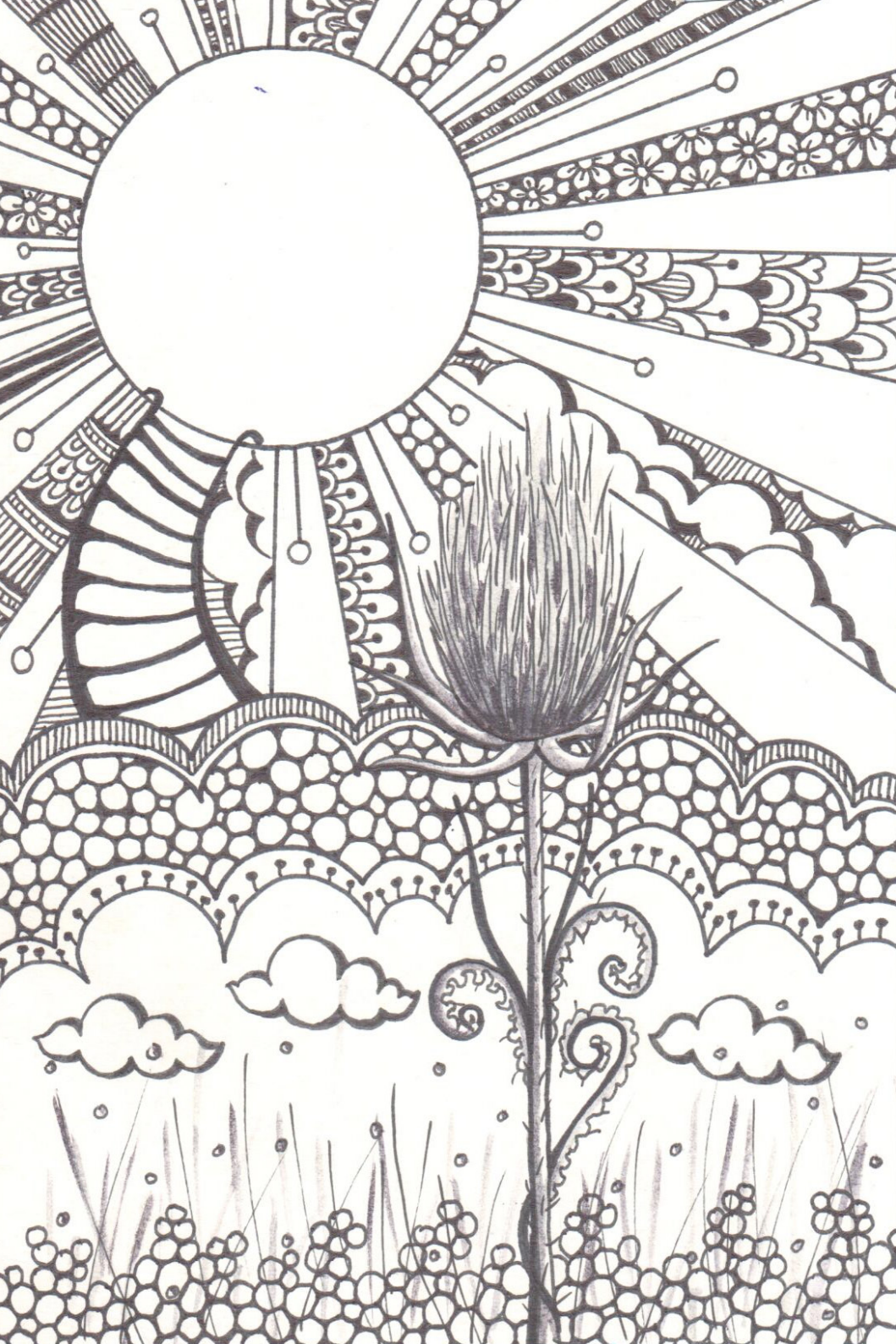
ПЪТИЩА

Пътища дълги плъзгат се в разни посоки,
извиват, връхлитат от нейде опасни.
Като мечти несбъднати, скроени широко.
С причини открити, а краят – задраскан.

Двупосочни, на кръст се събират за среща,
без обещания, без тревоги, не питат въпроси.
Забавят за кратко, един друг се подсещат,
че спомен от глухи стъпки в себе си носят.

БЪДЕЩЕ

Прошепнато в мен е. С размах разказано.
Вълшебствата ги има. Размазано някак сега е.
И ако някому някога тогава било е отказано
без да скърби, ще намира. Да, доказано е.

...ЗА
ОБУЧАНИЕ...

ДНИ ЗА ОБИЧАНЕ

I.

Търся теб!

Търся те

в дни от онези,
в които
знам как
да обичам.
В дни, във които
вятъра питам
защо с мен
се затичва...
В дни дълги,
в каквито
обичта сричам
и са пълни
с топлина
за обличане.

Търся теб!
Търся те
в дни от онези,
в чиито
кратки мигове
се пресичаме.
Дни, в които
от слънце оплитам
есенни приказки
и зимно затишие...

А щом те открия
ще знам,
че живея
в дни от онези,
които наричаме
дни за обичане...

ДНИ ЗА ОБИЧАНЕ

II.

Ако кажа, че не си тук,
ще излъжа.
Ако се престоря на друг?
Ще си тъжна.
Но ако виждаш пролука
към светове утопични
и ако си с билет непродупчен -
така на мен ще приличаш.
И ако все по-доближаваш,
значи билет не ти трябва
и ако в слънце се отразява
мойта усмивка - грабвай я!
Ако подсказва, че чакам те тук
и усмивката моя - наша е,
няма да зъзнеш от студ
и няма да виждаш страшното.
И грешки да водиш на идване -
тук ще съм и тях да прегърна,
за да ме усетиш в едно мигване -
как съм най-познат при завръщане.
И тогава наистина ще сме тук
и никого няма да лъжем,
ще се скрием сред другите,
дори те да са тъжни...

РАЗЛИЧЕН

Различен в света ти да бъда -
не просто мислех. Избрах!
Личеше как се превръщах -
болката продадох за смях.
Личеше в сълзата застинала,
единствено чувах я като ехо,
броях цветовете в картините -
обличах ги вместо дрехи.
Прогоних всички съмнения,
щастieto ми спряха да газят,
приех няма дори обвиненията
от ума ти. Поисках го. Влязох!

тук
ако само тебе прегръщам
и сега
световете ти преобръщам
кога
ще видя че съм изхвърлен
като
списък надлежно изпълнен
дали
ще е спонтанно загърбване
към което
стремиш се заради втръсване
щом
с любов така те претърсвам
нима
натежава тази обвързаност
днес
време не ни стига от бързане
някога

късно ще е като сме вързани
а утре
в каквото и да се превърна
в миналото
няма да искам да се завърна
защото
без теб дните ще са безкръвни
завинаги
ще пропадам в безмълвност
затова кажи
че няма от мене да тръгваш
в мига
и с всеки нов ще се случваш
така
ще чувствам че съм завършен
на теб
и в този свят ще съм нужен

ДАЛИ СЕ ОБИЧАМЕ

Видях стигма и кръв
в ръцете ми, в двете,
наказание съм и стръв,
влача очи с плач, и ето

каквото и семе от мен
не дадох, не струвам,
коронован съм в плен,
някой отгоре диктува,

че гърба си превивам,
стигмата стича се чак,
червеното в мене я крие,
с дланите спирам я пак.

А се убиваме по минути,
безмълвие с очи стрелям,
копая съвест и трупам
грешни отклонения спрели.

Не капитулираме в слабост,
тук с чуждите не умирам,
с въглен сега се разпалвам,
последния огън събираме.

Написан някога в бял лист
от онази безкрайна книга,
в която още лепна и чист
мое мастило гоня, настигам

История без излишни хора.
Мъж. И жена, вместо момиче,
оплетени са да се повторят,
в смелост надежди обличат.

Всъщност дали се обичаме?
Лепнат глухи зародишите...
има време да се затичаме
за мах с криле дадени свише,

без вода и храна да останем
и никога без ангел-хранител,
знам кога и как да си отмъстя,
няма да нараня пазител,

защото чашата е наполовина,
от жажда знам, че ще стихна
и с глад ще се справя, спри ме,
ще открия теб и да ме убият,

без нищо от мене предадено,
ще те позная в нещо останало,
смътно, далечно, ръжда сипеш...
Запомнил съм как ми миришеш.

Живея те.
След всяко събуждане.
В птичата песен.
И в най-грозното.
Когато си плам и си есен.
Живея те.
С всяка капка в дъжда,
носеца чувства смесени.
И на светло и в пълен мрак.
Без синьото на небесното.
Живея те.
Приседнал пред чужд праг.
Да мълча когато е лесно.
Разтопен под първия сняг,
като плахост в кокичето вместо.
Живея те.
Щом морето среща се в бряг.
Щом усещам те като честност.
Чрез сълзите на голям враг.
С мисъл за любов и за вечност.
Живея те.
Защото обещах си, че трябва.
Защото позволих да ме грабнеш...

ВЕЧЕРЯ

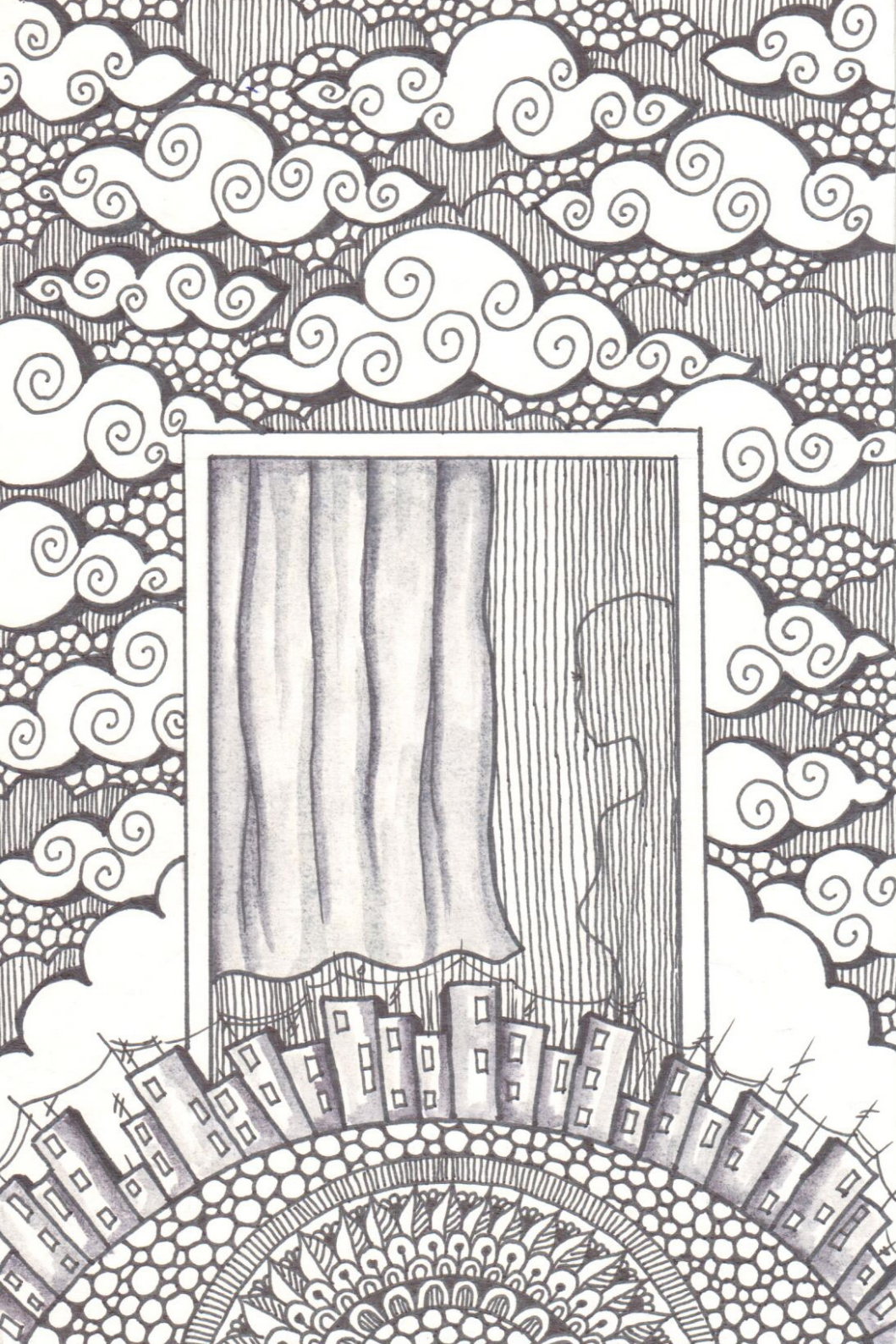
Завий ме с ръце, със парфюм,
днес няма с теб да вечерям,
нямам нито излишни думи.
Не тръгвай. Едва те намерих!

Остани за прегръдка и погали ме.
Не преставай да ме прегръщаш.
С косите си, ако можеш, стопли ме.
Добре си дошла, когато се връщаш.

Всеки път в това ме превръщаш.
В друг. В мъж. В дъжд. Валиш ме.
Париш! Париж си. Тук болиш ме.
Любов ако си, ще издържиш ли?

Ще бъдеш ли с мен на вечеря?
Сияеща, моя, днешна вечернице!
Ще изтрия мен от своето вчера.
С теб да съм – да усетя вечност.

Завий ме сега със ръце и парфюм -
ще им подаря тази наша вечеря,
отлей в мене една от своите думи -
да помня теб и да забравя вчера...

ГОСТ

Казвам ти: „Свали тези кални обувци!
Предпочитам боса да те прегръщам.
Ще затворя прозореца, ще спусна пердето.
Ще затопля навсякъде. Ще сервирам където
ти седнеш. Облекчена. Без капки по тебе.
Приемам умората твоя - и да задремеш
ще те почакам. Ще сготвя. Няма проблеми.
Спи кротко, ще те погледам. За да рисувам
пътя, по който до мен за да стигнеш - рискува.
Двата края в града ни, ти в дъжда прекоси
и доказваш ми как всъщност си уязвима,
че любовта не е хербарий, а преносима
и уловима силна мисъл - и не е просия.
Къкри вечерята вече, а ти все още спиш
от умора навярно, в съня си летиш...
Но все пак си тук, смятам да те събудя,
в друг ден да доспиш - сега ще се любим...”

ПРИЗ(В)НАНИЕ

не знаеш колко си права
до мен си за да не страдам
както и ръка ми подаваш
за да не тънем тук в плява

да останем на сухо на чисто
пред другите хора недописани
безпрашно и безсмолисто
да не заекваме в прима виста

безстрашно и поривисто
късаме пожълтелите листи
заделяме залци най-свише
като зайци на първа писта

погубени от любов но не първа
шикалкавим я до отърване
докато заедно с теб мърдам
топката никому няма да хвърля...

ОБЕЩАНИЕ

Дълбоки, най сини
очите ти срещам,
приемам ръката,
обичта предусещам

Заравям тревоги:
любовта ще покажа
в заключени думи
на теб ще разкажа.

С различни похвати
в еднакви стремежи,
щастливо изгубени
тихи, крехки ковпежи.

Отчупваме мъничко щастие
вселенски подарък
с обещание за живот!
Пъстър и все по-ярък.

ЕДИН ТОПЪЛ ЧАЙ С ТЕБ

Защо денят ми така натежава?
И всичко изглежда толкова мрачно?
А небето отгоре се излежава
неподвижно и съвсем непрозрачно?

Нима и през зимата не заслужавам
слънце поне за малко и свежа прогноза,
а не моите крачки вяло да подминаваш
в преддъждовна, почти реална хипноза ?

Обикаляйки улици самотно и боязливо,
гледам дъжда как разпилява се в капки.
Студът краде ме невъздържано, заядливо,
топлината ми взема – но бавно, на хапки.

Драсвам кибритена клечка, досещам се
да я захлупя нежно в студените шепи.
Небето все неподвижно е, и усещам се...
В тила ме догонват ветровете свирепи.

...

Един топъл чай с теб сега да изпия,
и ще свлека без угризения от себе си тая угроза.
Една мека длан в своята да открия!
Най-грейнало слънце ще откъсна за своята роза...

ОЧИ ДО ОЧИ

Разкритията - нов повод за радост,
внушения като трепет при младост -
музика, сякаш заря. Всичко и нищо.
Картини без минало, отдалеч близо,
с обещания за вяра в брачни халки.
Мъдростта е часовник и няма стрелки.
Стъпки на босо в петолия чужди.
Подаръци няма - раздадени нужди.
Непознати в сиво-лични пристрастия
зад завеси, декорът - сцена на части е.
Без звук вик от отчаяния в интервали,
след трудни задачи-игри с интегрални.
Упреци като глухи припеви в коловози,
цвят е животът - поредица пъпки от рози.
Безвремие в полет със своите криле
или хаос от снежинки във преспание.
Без цвят по паважа, без тъга светофари
като вечен наниз от младост до старост.
Крушенията очевидно са всякога важни
за едни очи в други - с любов влажни.

очи

поглеждам
в чужди очи
карамелени
шепнеш думи
без интонация
приемам ги
пронизват ме
до разбиране
споделям им
както е тихо
без очакване
да говорим
разчитам ги
в първи поглед
на познати очи
карамелени...

ПЛАЧ

Не знам аз защо плача.
Защо и ти сега плачеш?
Заедно можем и крачим.
Денят от сълзи е сякаш...

Нали обещахме си с теб
с двете ръце да държим
любовта си и все напред
именно нея да продължим.

Не знам аз защо плача.
Но повтарям стократно:
от любов да се влачиш
предсказуемо е вероятно.

Сълзите си ще събираме,
в нощите нас ще изчакат,
с длани ще се разбираме,
плачът от дните ще бяга...

А когато с теб се събудим
и споменът тук ни очаква
нашето вчера дали губим,
как сега теб ще разплаквам?

ИМА

Има я! Заря под небето.
Сега! Още са две души.
Разбирам, и от което
сърцата си ще строшим.

Има го! Потъването, задето
в ритми и сълзи валим,
заради страх от грях или вето,
заради проблем нерешим.

Има ги! В тъжна любов,
клета и с край предвидим -
съществуват болки навеки
и бягствата на всеки любим...

ЕПИГРАФ

Най-красивата любов
е може би онази,
с чието раждане
изплуват смело
сълзи в очите ни.

И същата, същата,
която се разплаква
пред живота положен
в сплетените ни ръце.

Най-красивата любов
е може би онази
безутешна жажда
за безпределност
биеща в гърдите ни.

И същата, същата,
която се разплаква
пред две тревожности
в ритъм на едно сърце.

ДИЛЕМА

Тайна съм. Живея встрани. Тайна несподелена.
Лустросано ястие. Топло гурме - така подредено.
Позволено ми бе да "дишам" в откраднатото време,
да не преча, радост да нося, а не да съм бремене.

Зад сенки да се прикривам. Да не би да разплитам
стегнати възли. Да не подритвам загубени части
от пъзели. За кратко, мимоходом да се засичаме.
С престореност на небрежни, но жертви на страсти.

Тайна съм. Така засега искаш. И ще остана.
Безсилна, под намачканите чаршафи скрита,
удобна пътека, за бързи стъпки постлана,
чаша със вино - пукната - затова недопита.

А кой ме попита: искам ли, мога ли, докога?
Има ли този влак поне една гара крайна?
Ще оцелееш ли в свят, на който признаеш сега,
че съм истина и не мога да бъда тайна?

ПО ТЪМНО

Ходя по заледено.
В студа бавно мръзна.
Копнея за споделено.
Да спра, не ще дръзна.

На тихо. По тъмно.
Продължавам да крача.
Катеря. По стръмно.
Удържам да не заплача.

Тук и сега вали ме.
Лоши мисли прескачам.
Капките удрят. Боли ме.
Сетни крачки провлачвам.

Светлина съзирам отсреща.
Ти си. И взираш се в мен.
Топлината ти ме посреща.
Потъвам у нея. Ражда се ден...

АВТОГРАФ

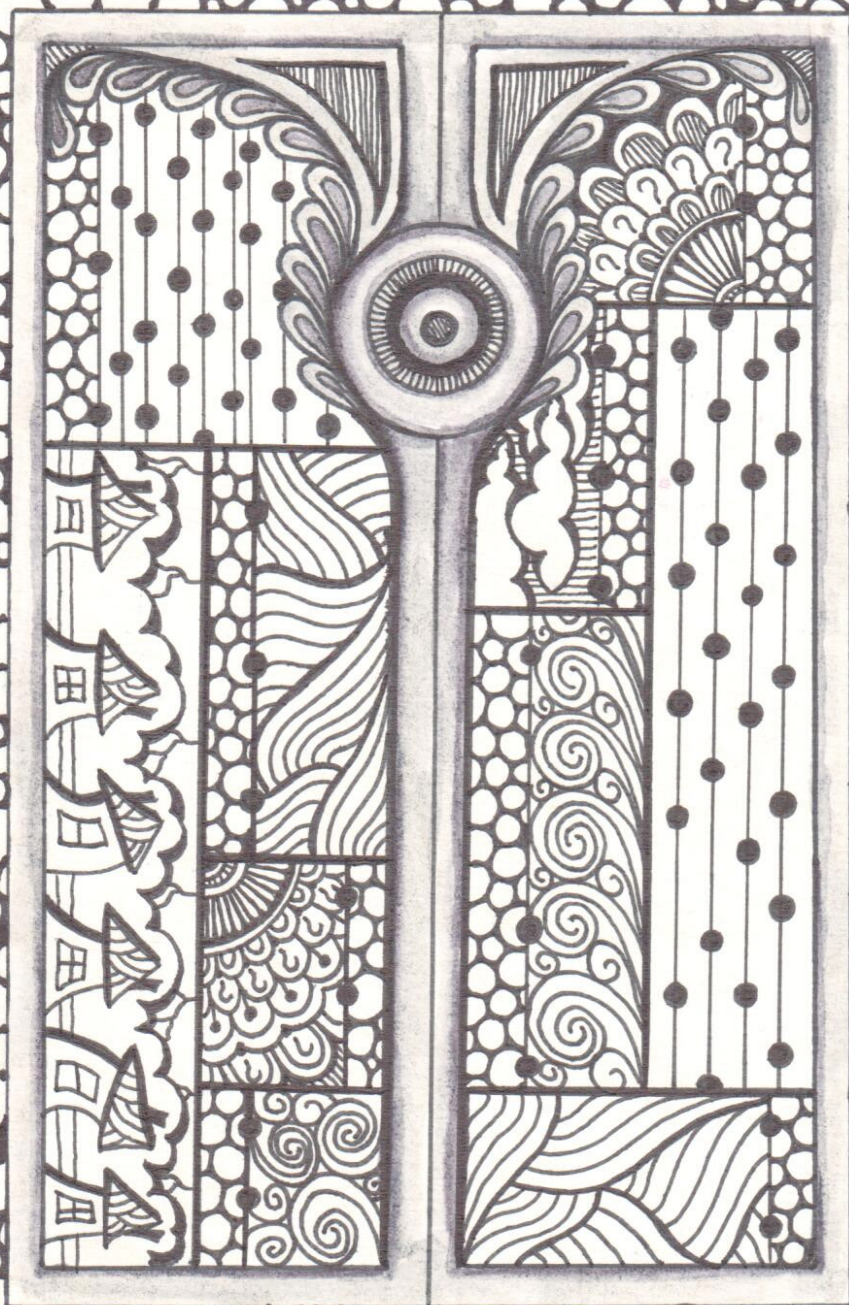
Донеси ми следи
от гримирани устни -
шепот на бял лист,
ничий допреди
последното вкуване -
нежелан Антихрист.
Остави ги за мен
сред малките букви -
в очите ми да играят.
Ако всичко е тлен,
сълзи от тях да рукнат -
пепел да завещаеш...

четем
в тандем
не спим
лежим
строим
спомени
броим
спомени
летим
в спомени
дишахме
заедно
писани
за едно
мълчалив
диалог
в цвят сив
без епилог
и ехо има
и е любов
и е причина
за още любов
ще броим
спомени
ще летим
в спомени
ще живеем
още години
...

ДЪЖД

плачещ
тъжен
вали ме
извини ми
езика
боли ме
страдам
слушам те
говори ми
преливам
от мъка
страхлив съм
без цвят
без мирис
стипчив съм
силна болка
от обиколки
в живот сив
разлюлян
изтърван

още съм жив
заех обич
предадох я
най-красиво
разбих ги
мечтите
и са гнилост
а така докога
изнемогвам
и все вали
ще обичам
сега теб
потвърди
чуй ме
открий ме
да се стопим
под дъжда
да вървим
да валим

Ето ме, себе си,
пропътувай ме,
с мене ликувай,
изтанцувай ме,
в тебе
сънувай ме,
приеми ме,
вземи ме,
изслушай,
целувай...

Ето ме, себе си,
мога да дам
само едно
точно днес
себе си, знам
със добро
и без стрес,
в лудост
от звуци
съм там,
нямам срам
обичам те
днес.

МОМЕНТ

не стоя
не седя
витая
без броня
се роня
мечтая
не пиша
не дишам
дълбая
едно име
без запетая
накрая
заспивам
и се опивам
не е все тая
пробивам
заривам
и се старая
падам
страдам
не се кая
завръзвам
до втръсване
пред безкрая
събличам
отричам
в една стая

проливно е
противно е
не е омая
а дали
да вали
е гадно нали
не обещавам
да ставам
и да боли
нека вали
нека боли
сега тук е раят
завиждат
предвиждат
тема е краят
но още не знаят
и момент кратък
продължава нататък
не пиша
не дишам
дълбая
едно име
без запетая
накрая...

издишам сам
вдишвам с теб
и тук и оттам
отзад и отпред
чувствам и срам
нагорещявам лед
ще се продам
за шепа смет
ще бъда прям
някога и проклет
ще стигна дотам
и да съм ти поет
от мен да ти дам
и да е с пирует
никога да не знам
че пея с фалцет
да не оставам там
във фалша приет
ще съм ти блян
като сън в лазарет

от новия ден огрян
тичащ напред
и все така сам
от мисъл обзет
съм ли обладан
от обета поет
от необикновен дан
заради данъка взет
ли издишам сам
и вдишвам с теб
или обичам до смърт
и лягам на твърдо
щом пак съм сам
и дишам без теб
дали да продам
най-напред
тялото да отдам
с думи на нов ред
когато съм най-сам
всичко да е за теб?

...В

РАЗХВЪРЛЯН

УМ

ДУАЛОТ

безкраен
пъзел
от хора
с които
говорим
по много
за всичко
и всички

дали да
потърсим
сам човек
за миг
от безкрая
напред
разбиращо
заедно

за всичко
да помълчим

Abolvo²

буря от гръм бях
предвестник на страх
събрах се в облак
път ми посочиха
и не си тръгнах
капка се върнах
от дъжд изтръгната
бъдещето обърнах
в красив спомен
както падах надолу

2. latin, from ab- ("away from") + solvō
("release")

оставете ме
както съм
без подвързия
приемете ме
както съм
в който се крием
всички сме
за някого трън
и болка свили
таим все
дела неродили
радости въвн

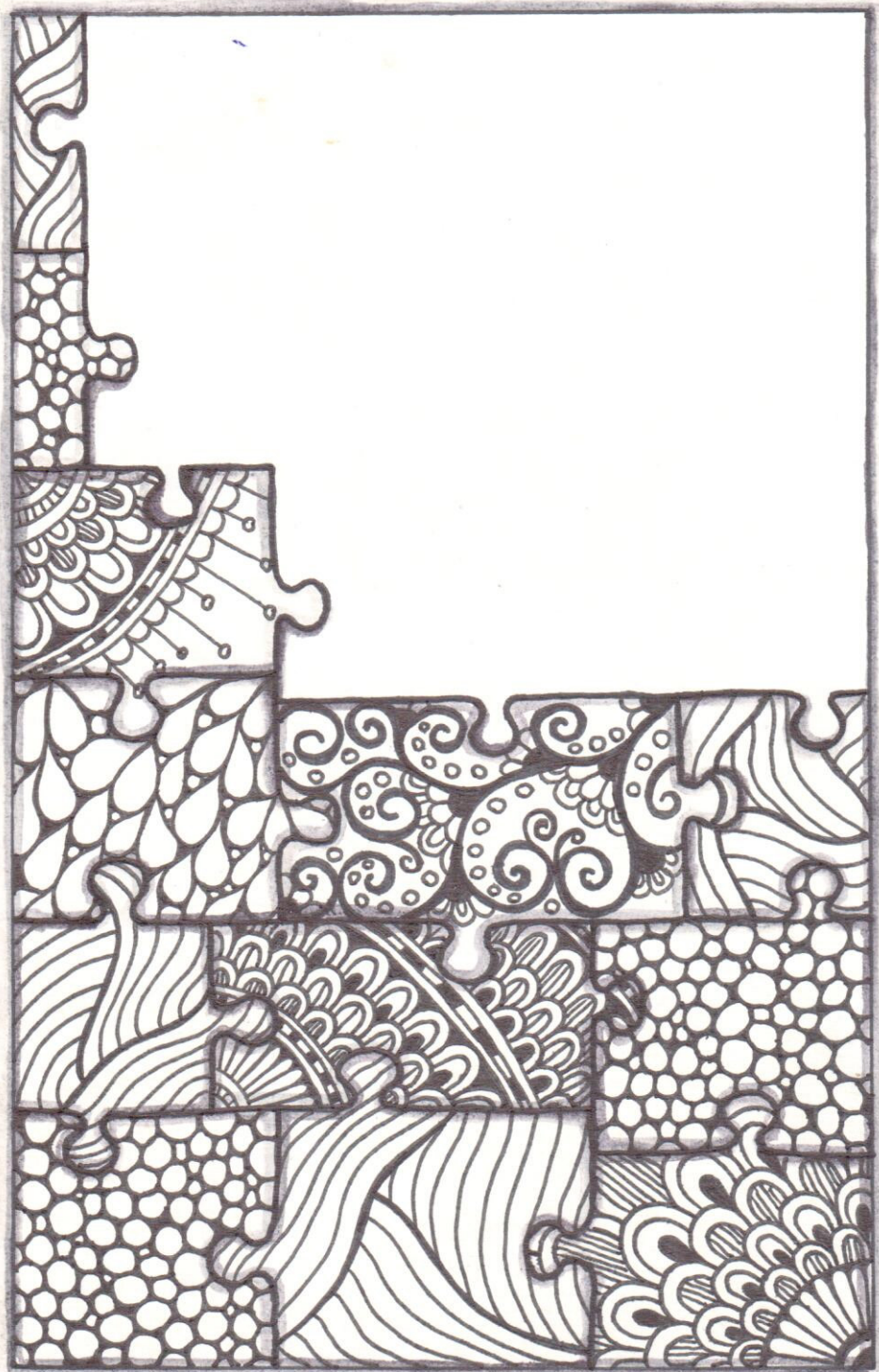
Плача за смърти на твари
(и) захвърлени кукли на тротоара
от страх без сълзи заплаквам
в тъмното пред здрачаване
от мощта на сгрешените думи
безмълвното
не безпокойте

УБИЕЦ

Празна е урната ми. Мълчи.
Приемен дом за спомени.
Кръвта още боли. Ти плачи,
Смърт, от Живота подгонена!

ПАЛАЧ

Да понечиш,
да отнемеш
потока от мисли
нечии,
за да чуеш плач,
е като
да се изпречиш,
за да превземеш
всички смисли
и жребии.

всяко парче
разпиляна
история
за любов
не помага
за нова
подобна
строена
с отломки
от минало
всяко парче
приляга
прецизно
до друго
единствено
в пъзел
животът реди
всеки път
отначало
първи любови
от незнайни
частици

когато
плачем
заедно
небето
не пита
чия
сълза
пада
първа
моята
или
твоята
праща
дъжд
за още
сълзи
от любов...

Понякога
точно хората,
за които
никой не си представя
нищо,
са точно тези,
които правят
нещо,
което никой
не може
да си представи.

РАЗМИНАВАНЕ

И последната есен изплака.
Тръгна си, а толкова чакаше
да я поканят на белия прием,
преди зимата и нея да скрие...

ПРЕХОДИ

...седа тук отдавна
и гледам продължително
есента нов тон подава
рисува ни снизходително
шари багри и съчинява
не ражда и не разлива
силата ѝ ме приковава
и красивите ѝ убийства...

Денят прозява се
и не обещава,
простира се дълъг
и безразличен.
Минувачът случаен
носи присъствие
и облича със багри,
дъждовните улици.

Неделно празни...

посрещнах
възторжено
целия свят
наведнъж
а после
давех се
с парчетата
от него
при сбогом
не възторжено
и наобратно
не веднъж

не винаги
цветната диря
в локвата
е мръсотия
понякога
е изплакан
черно-бял
сън

така е бавно
почти
неподвижно
слънцето
в петия ден
зад хоризонта
отнесе вятърът
кръгчето дим
за да останем
трима
така невидими
аз
едно слънце
и петия ден

когато ми каза
да се опитам
да се разходя
в чифт обувки
с чужд номер
нали помниш
че ти отказах
и предпочетох
бос да остана
за да не сбъркам
пътя на връщане

Там точно заседнах -
стегна се обръча
от питането поредно
на кого дадох обич.

На глупостта ли,
в която разпилях
живота и го отрових?

Или заради начина,
по който чуждите
римувах със своя?

ЗА ЛЮБОВТА, ЕГОТО И ЩАСТИЕТО

Ще се престоря,
обещах - безсрочно
на този точно,
посочен да бъда.
А ти ще се правиш,
на същия, без свое,
по мое желание -
образ без бъдеще.

ГЛАСА ТИ

идвай
приседни
поздрави ме
докосни
оплачи се
поплачи
разкажи
наречи ме
слушам
без да спирам
не изпускам
сподели
не прекъсвай
не лъжи
продължавай
определяй
литвам
говори
свиквам
с гласа ти

всяка
нова
мелодия
изпята
от мен
наум
заради
теб
е причина
да не се
побирам
в кожата си
затова
я наричам
оргазъм

едно
сърце
самò
не търпи
и един
оргазъм
един
секс
сàмо
без сърце
ни лишава
от пламък
лош вкус
е в ръце
да държим
на любим
сърце
и да е празно...

ПРИСЪСТВИЕ

чашата вино
с живи балончета
пулсиращи отпечатьци
по тънкото столче
и следи от червило
в края
издаде че има
жена в стаята

когато оставам
сам
винаги приютявам
сенките
които
приличат
на теб
а ти
си помисли
че си
бездомна

когато е дъждовно
а аз
вървя сам
по тротоара
се страхувам
да погледна
в задминаващото ме такси
за да не видя
теб
как закъсняваш
за среща
с друг
и дъждът
да влезе в очите ми

Не стъпвай тежко.
По-добре се затичай.
Внезапно, безцелно.
За миг се оглеждай
и вдишвай, издишвай.
Бъди сега безделник.
Тичай, картини улавяй.
И всички различни.
Веднага разделяй!
Пази онези, усетил лични...

с лъжите си
не правя призвание
за яростта в пръстите
крия истината
за изборите от страст

за кръвта по роклята
и стълбата на която не си

най-дългото сбогуване
е когато
мълчим
в краткия миг
от двете страни
на прага
зад който
създавахме
спомените си

СКОРОСТ

засилвам се
ускорявам и тичам
все повече даже
думи и време
не притежавам
не стигат да се изкажа
оставям света
а зад мен той
избледнява
смело напред
стихии посрещам
завихрям се в бъдеще
без страх го пробивам
политам
и го усещам

Съдържание:

ДНИ... - 9 стр.

...ЗА ОБУЧАНЕ... - 51 стр.

...В РАЗХВЪРЛЯН УМ - 87 стр.

Дни за обичане

Симеон Аспарухов

Първо издание, българска, 2017 г.
Фабрика за книги, импринт на БГкнига ЕАД,
02/ 804 31 25, office@bgkniga.bg,
www.fabrikazaknigi.bg
www.bgkniga.bg

Фотограф: Светослава Мадарова
Художник: Веси Пенкова
Редактор: Ива Спиридонова
Коректор: Петя Димитрова
Страниране и предпечат: Георги Вълков
Печат: HP Media GmbH

ISBN: 978-619-230-011-1